

Van Houten wilden de overheid een belangrijker rol toekennen bij het bestrijden van het groeiend stedelijk pauperisme. Jongliberalen werden zij genoemd.

Hintzen sloot zich aan bij de Oudliberalen. De staat mocht niet - zo meende hij - voor de armoede verantwoordelijk worden gesteld. Hij bestreed de Jongliberalen: op theoretische gronden - de armoede werd niet door de staat veroorzaakt; en op praktische gronden - de leniging zou de draagkracht van de staat te boven gaan⁹).

Twee kiesperiodes zat hij in de Kamer. Met grote voldoening. Hem werd gevraagd naar de Rotterdamse gemeentepolitiek over te stappen. Hij deed dit gezien 'de kans dat ik met mijne politieke beginselen eerlang toch door de kiezers zou worden uitgeworpen'¹⁰). Het afscheid van de Kamer viel hem zwaar. Maar het was hem totaal vreemd toe te geven aan de 'volksgunst'.

De functie van wethouder van Financiën in Rotterdam was hem op het lijf geschreven. Een strenge en zuinige beheerder van de kas in tijden van grote uitbreiding is hij geweest. Wie de handelingen van de Raad (1898-1902) doorleest, ziet dat hij niet ontvankelijk was voor een appel op, naar zijn mening, misplaatst gevoel. Een verzoek van het Algemeen Nederlands Werklieden-Verbond aan de Gemeente om voor de door haar aanbestede werken een minimumloon en een maximum werkdag vast te stellen, wees hij af; want 'het is hier te doen is om inmenging van de overheid tot regeling van het loon'. De overheid dekt haar kosten niet uit de bedrijfswinst, maar uit belastingen die verhoogd kunnen worden. Dit zou concurrentievervalsing kunnen veroorzaken, aldus Hintzen¹¹).

Het wethouderschap was voor hem de ideale vorm van het dienen van het 'algemeen belang'. De gemeentepolitiek was, zoals hij later terugblikkend zou stellen, 'toen nog niet vergiftigd. Katholieken, antirevolutionairen, christelijk historischen werkten eendrachtig samen met de liberalen die de meerderheid waren'¹²). Het SDAP-blad *Voorwaarts* had een andere mening. 'Dat waren zalige tijden', schreef het socialistische dagblad sarcastisch. 'Het liberalisme op het hoogtepunt van zijn macht... De zaken onmiddellijk voor elkaar. Zonder dat men gehinderd werd door roode pottenkijkers! Het belang der bezitters, pardon, het 'algemeen belang' steeds voorop¹³!'

De uitnodiging van Mees (1902) verraste hem totaal. Hij aarzelde. 'Deelneming in de directie van een andere bankinstelling, van